

## La pau a Vallauris i a Vence

Ds, 3/09/2011 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)



Queda una mica amagat del garbuix i els excessos de la Costa Blava, i més i deuria quedar quan [Picasso](#) va decidir d'establir-se al poblet de [Vallauris](#), entre 1948 i 1955, en el periple vital que el féu fer petjada a tants i tants llocs i llogarets, sobretot a la França del migdia i de l'exili. La petjada del geni malagueny en aquesta població al Nord de Cannes ha permès, a banda de contemplar una magnífica escultura a la seva plaça, dedicar-li un petit [museu](#) amb notables peces de ceràmica i, sobretot, la decoració mural d'una petita capella gòtica primerenca amb el títol urgent, necessari -aleshores sobretot, però ara també- de '[La guerra i la pau](#)' (1952). Ressonen, de lluny, els estralls dibuixats a [Gernika](#) (1938) o de la [Massacre a Corea](#) (1951), els dos testimonis que evidencien el fil conductor de la II Guerra Mundial i, potser, de totes les guerres.



Disposada fonamentalment en tres panells, entrant a la dreta s'hi representa una pau com si dejunéssim a l'herba romàntica, com si descobríssim novament, com si ja fos l'hora de tastar de nou -després de tanta guerra- les potències salvífiques del cos i de la vida. Al front, un símbol d'unitat que repetirà més o menys en altres obres i que vist avui és massa naïf. I, a l'esquerra, trobem el mural de la guerra: un carruatge de destrucció que s'enfronta amb el cavaller de la pau i la justícia. El color, d'una banda, que ho presideix tot d'una manera molt suggerent, i l'aparició simbòlica del combat del Bé, allunya Picasso de les altres dues representacions esmentades de la guerra, contra la qual -sembla dir- ja no valen només els planys ni la proposta arcàdica de la pau. No tan sols. També reclama el paper bel·ligerant (guerra a la guerra) del mateix cos i de la mateixa vida que aspira a lluitar per la seva dignitat, fent el pas de canviar de mural. I que ho veu possible. O, almenys, admirable. Enlloc millor

que en una capella per dir-ho.

✘ Prop d'allà, a les afores de [Vence](#), podrem trobar Santa Maria del Roser, la [capella](#) que va projectar i decorar [Henri Matisse](#) en agraïment a la monja que el cuidà mentre l'havia de curar afectat per un càncer, erigida entre 1949 i 1951, és a dir, contemporània de la de Picasso. Aquest mes de juny, als museus del Vaticà, s'ha inaugurat una sala amb els treballs preparatoris de l'artista. La seva intenció és força diferent de la de Picasso, no procura reescriure la història de la salvació, sinó, en tot cas, reinterpretar-la a través de les sensacions i els processos de la pregària. La llum, els vitralls, la pròpia disposició de la capella, és una invitació, en aquest cas, al repòs, a la contemplació i a intentar desvetllar el més feliç, el més pregon, el més admirable de tu mateix per fondre-ho amb la Bellesa. Diguem pomposament que si Picasso representa la força de l'ètica, Matisse ho fa de la mística. Reflexions de l'Europa que reneixia, aleshores, fetes a pocs metres d'una costa boja, bohèmia i luxosa.

---

[article per a la revista [Valors](#) del mes de setembre de 2011]